Contributed by Inge Neefs
vrijdag, 18 november 2011 - Last Updated vrijdag, 18 november 2011

Inge Neefs (°1983) reisde voor het eerst naar Israël-Palestina in mei 2009. Ze is één van de organisatoren van Belgium to Gaza, een platform dat ijvert voor een Belgische deelname aan de volgende internationale vloot. Rood stelde haar enkele vragen.

Rood: Inge, je bent één van de organisatoren van Belgium to Gaza. Kun je uitleggen wat voor organisatie dit is en welk doel het beoogt?

IN: Belgium to Gaza is ontstaan na de aanval op de Freedom Flotilla die in mei 2010 naar Gaza voer om de illegale blokkade op de wereldagenda te zetten. Zeven schepen met meer dan 600 burgers uit meer dan 40 landen zetten toen koers naar Gaza. Dit humanitair hulpkonvooi werd echter brutaal aangevallen door de Israëlische marine, die negen opvarenden vermoordde in de ochtend van maandag 31 mei. De verontwaardiging en het stuwende geloof in de strijd voor rechtvaardigheid in Palestina zette een handvol mensen ertoe aan om vanuit België actief mee te werken aan de Flotilla. Als burgers willen we onze solidariteit betuigen met de Palestijnse bevolking en willen we tegelijkertijd onze politici aanmanen tot een menswaardig beleid.

Het uitgangspunt van de flotilla's, en dus ook van Belgium to Gaza, is dat de blokkade op de Gazastrook illegaal is omdat het geldt als een collectieve volksbestraffing die de mensenrechten van 1,6 miljoen Palestijnen in de Gazastrook schendt. In 2007 riep Israël de Gazastrook uit tot vijandige entiteit nadat Hamas aan de macht kwam. Er wordt een restrictie ingevoerd op de import en de export van goederen, zogenaamd omwille van "veiligheidsredenen in hun strijd tegen het terrorisme". Uit een gelekte kabel die door Wikileaks gepubliceerd werd, bleek echter dat Israël de bedoeling had Gaza's economie op de rand van instorting te brengen. Verscheidene organisaties, waaronder de Verenigde Naties en het Rode Kruis, waarschuwden al snel voor de verscheurende gevolgen van de blokkade voor de civiele bevolking en de pertinent dreigende humanitaire crisis. Zo is ernstige armoede bijvoorbeeld verdrievoudigd sinds de blokkade doordat de economie volledig is ingestort. Dit lijden kent een duidelijke oorzaak (de blokkade) én wat het meest wansmakelijke is: het is het doel van het Israëlisch beleid.

Daarom zijn de flotilla's in essentie een politiek opzet: de humanitaire problemen in Gaza zijn het gevolg van Israël's illegale politiek, die onschendbaarheid geniet van de internationale gemeenschap van naties, ondanks de aanklachten van de VN en het Rode Kruis. De blokkade moet beëindigd worden, klinkt het, maar het weerklinkt niet: het discours kent geen verlengde in maatregelen. Er wordt geopperd dat de flotilla provocatief is, dat we gebruik moeten maken van de gevestigde kanalen om humanitaire hulp te leveren. Moeten Gazanen dan echt hun vrijheid zoeken via gevestigde humanitaire kanalen die afhangen van de grillen van de bezetter-onderdrukker? Is dat de boodschap die we geven aan de Arabische revoluties in Tunesië, Egypte, Lybië, Syrië en Jemen? Moeten zij ook maar genoegen nemen met hulpgoederen terwijl hun fundamentele rechten geschonden worden!?

Daarom blijven er boten uitzeilen getrokken door burgers onder de slogan "wij doen wat onze regeringen weigeren te doen" geregeld weerklinkt. Samen met actiegroepen uit Australië, Canada en Denemarken kocht Belgium to Gaza het schip Tahrir, Arabisch voor 'vrijheid', aan dat deel nam aan de Freedom Flotilla II - Stay Human. Afgelopen zomer slaagde Israël er echter in om de blokkade uit te besteden aan Griekenland en werd Tahrir, samen met andere boten, verhinderd om de haven uit te varen. In november slaagde het schip er echter wel in om internationale wateren te bezeilen, maar op 4 november werd het samen met het Ierse schip de NV Saoirse, brutaal onderschept door de Israëlische marine.

Ondanks deze tegenslagen, blijft men organiseren voor meer flotilla's, opdat Gaza de mediatieke en

politieke agenda's zou bereiken.

Rood: Kun je uitleggen wat de huidige problemen zijn waarmee de bevolking in Gaza geconfronteerd wordt?

IN: Overbevolking: 1,6 miljoen op amper 360km2, waarvan de helft minderjarig en 2/3 vluchtelingen zijn. Economische crisis: quasi volledig exportverbod heeft de economie doen instorten.Werkloosheid: 45%. Armoede: 38%. Afhankelijkheid van humanitaire hulp: 75%. Vervuiling: dagelijks stroomt 50 à 80 miljoen liter onbehandeld rioleringswater in de zee. Slechts 5 à 10% van het drinkwater is veilig. Energiecrisis: brandstoftekorten zijn legio en elektriciteitspannes van gemiddeld 6 à 8 uur per etmaal. En dan is er nog niets gezegd over de pertinente dreiging van militair geweld dat geregeld gematerialiseerd wordt in gewonden en doden.

Ondanks de terugtrekking van de Israëlische militaire troepen uit Gaza in 2005, blijft de bezetting een realiteit: Israël controleert de landsgrenzen, de territoriale wateren en het luchtruim. Door de blokkade wordt Gaza de facto omgedoopt tot een openluchtgevangenis. Als bezettende macht is Israël verplicht te voorzien in de basale noden van de bevolking, wat duidelijk niet gebeurt.

Rood: In augustus gingen 350.000 mensen de straat op in Israël uit protest tegen het asociale beleid van premier Netayahu. Heeft dit een inpact gehad op de situatie in Gaza?

IN: De protesten in Israël zijn geïnitieerd door de Israëlische middenklasse in een welstellend deel van Tel Aviv. Het is de tanende bourgeoisie die in actie komt, niet de verpauperde bevolking. De protesten groeiden aan en bereikten een ruimere socio-economische basis, zoals de Arabisch-Joodse (Mizrahi) onderklasse van de Israëlische samenleving. Het is in essentie een protest tegen de stijgende voedselprijzen, de stijgende huurprijzen, tegen de lage lonen, tegen privatisering, voor welvaart en sociale rechtvaardigheid. Maar de roep om sociale rechtvaardigheid lijkt de Groene Lijn niet te overschrijden: de Palestijnen die onder militaire bezetting leven in de Westelijke Jordaanoever, Oost-Jeruzalem en Gaza zijn niet aan de orde. Zelfs Palestijnen die wonen in wat nu Israël heet en wie de sterkste discriminatie ten beurt valt, werden onvoldoende opgenomen in het eisenpakket van J14. Enkelingen in de protesten namen initiatieven om de bezetting en de etnische zuivering aan te kaarten, maar de grote massa verschool zich onder de Israëlische vlag en sloot de protesten af met het nationaal volkslied.

Rood: Denk je dat de aanvraag tot lidmaatschap bij de VN door de Palestijnse president Abbas in september een gunstige invloed zal hebben voor de blokkade vn Gaza?

IN: Daags na de toetreding van Palestina tot UNESCO, kondigde Netanyahu de constructie van 2000 huiseenheden aan in de kolonies in bezet Palestina. De Palestijnen krijgen hun lidmaatschap niet door de VN Veiligheidsraad, ondanks het feit dat het aan de criteria beantwoordt, want onze wereldleiders "geloven in de vredesonderhandelingen" en niet in unilaterale initiatieven! De hypocrisie en politieke onwil die hiervan afdruipt is wansmakelijk beschamend. Over welke vrede hebben we het hier!? Die vrede die Palestijnen vermurwt onder een verdrukkende militaire bezetting? Die vredesonderhandelingen waarbij de internationale gemeenschap van natie-staten hoofdschuddend met gekruiste armen toekijkt terwijl Israël het land etnisch zuivert en alweer Palestijnen onteigent en hun grond steelt? Die vredesonderhandelingen die het toestaat dat anderhalf Gazanen sinds 2007 opgesloten zijn en nergens naartoe konden vluchten terwijl de hemel bommen regende in de winter van 2008-2009?

We kunnen onze politici klaarblijkelijk niet vertrouwen met rechtvaardigheid in het Midden-Oosten waar men politiek-economische allianties belangrijker acht dan mensenlevens.

Burgers kunnen wel een verschil maken door zich bijvoorbeeld aan te sluiten bij de boycot beweging (BDS) die ook in Zuid-Afrika een groot verschil gemaakt heeft (zie bijvoorbeeld http://www.boycotisrael.info/content.aspx?naam=over-cobi)